

— Εὐχαριστῶ! τοῦπε ὁ δάσκαλος τριβοντας τὰ μάτια του.

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του καὶ κατέβηκε τρικλιζοντας τὰ δυὸ σκαλοπῆτια τοῦ λωφορείου, πὺν τρίζανε ἀπ' τὴν πολυκαιρία.

— Κώστα! κατέδασέ μου τὴ βαλίτσα—κάνε γρήγορα καμμένε, διάζουμαι, πρόστεισε ὅστερα ἀπὸ λίγο...

— Ἀμέσως, κὺρ δάσκαλε, ἰαπάνησε ὁ ἀμαξῆς, πὺν ἦταν ἀνεβασμένους στὴν κουκούλα κ' ἔδινε ἓνα ἓνα τὰ μπαγκάζια τῶν ἐπιβατῶν στὰ χέρια ἐνὸς παιδιοῦ πὺν τὸν βοηθοῦσε πάντα σπὸ φόρτωμα καὶ σπὸ ξεφόρτωμα.

— Αὐτὸ εἶναι τοῦ κὺρ δάσκαλου, εἶπε στὸ παιδί ὁ Κώστας, δίνοντάς του μιὰ παλιά, ξεχαρβαλωμένη βαλίτσα.

Σίμωνε κι ὁ δάσκαλος, ἀκουμπώντας σὲ μιὰ παλιά ξασπριομένη ὀμβρέλλα, εἶχαν μονιάσει τὰ πόδια του ἀπ' τὸ ταξίδι.

— Ἐ! τὴν κατέβησε τὴ βαλίτσα, Κώστα, ξανάπε ὁ δάσκαλος κοιτάζοντας ἰσόγρια πὺν ἄχνιζαν ἀπ' τὸν ἰδρώτα, γιομῆτα ἀφρό' ἀνέπνεαν θαδειά, ρουχάλιζαν, ἡ κοιλία τοῦ σπαινοῦσθαινε συχνά, σπασμοδικά.

— Δὸς σὶν κὺρ δάσκαλο τὴ βαλίτσα, εἶπε ὁ ἀμαξῆς στὸ παιδί.

Ὁ δάσκαλος ἔβγαλε τὸ ποριτοφύλι του καὶ τὸν πλήρωσε.

— Εὐχαριστῶ, τοῦπε ὁ ἀμαξῆς, βράζοντας τὸ καπέλλο του.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴ βαλίτσα μὲ τὸ παιδί, εἶπε σὲ λίγο ὁ δάσκαλος.

— Ἀκοῦς λέει! γιὸ τὸ δάσκαλο ὅμι θέλει.

Ὁ δάσκαλος τὸν εὐχαρίστησε, χαιρέτησε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἐκεῖ τοῖ εἶχαν παραχωρήσει ἓνα δωμάτιο καὶ κάθονταν.

Δὲν ἦταν μακρὰ ἀπὸ κεῖ τὸ σχολεῖο. Σὰν ἔφτασε ἀνέβηκε τὴν πέτρινη σκάλα, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε.

Δὲν αἰσιανότανε καὶ τόση πείνα, μὰ σὰν δὲν εἶχε φάει τίποτα ἀπ' τὸ πρωτὶ, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του δυὸ αὐγά, πὺν τοῦχε θράσει ἡ μητέρα του γιὰ τὸ δρόμο, ἔκοψε καὶ λίγο ψωμί, κ' ἔφαγε.

Ἐπese σὶν κρεβάτι του, πὺν τῶχε ἀξεσκάνιστο πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα καὶ περιμένε τὸ παιδί μὲ τὴ βαλίτσα.

Σὲ λίγο μπῆκε τὸ παιδί μὲ τὴ βαλίτσα σὶν ὄμο.

— Ἀφῆρέ τὴν ἐκεῖ. τοῦπε ὁ δάσκαλος, δείχνοντάς του μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας.

Τὸ παιδί τὴν ἀφῆρε κ' ἔφυγε.

Ὁ δάσκαλος σηκώθηκε λίγο ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ τὸν κοῦκο του, κουκουλώθηκε μὲ τὸ πᾶπλωμα.

Τὸ πρωτὶ ξύπνησε λίγο ἀργά' νύφτηκε θιαστικά καὶ τράβηξε γιὰ τὴν αἴθουσα πὺν δίδασκε' τὰ παιδιὰ τὸν ἱποδεχτήκανε μὲ χαρά.

— Ἄν δὲν εἶχα κι αὐτά! σκέφτηκε ὁ δάσκαλος.

Ἀθήνα 14 τ' Ἀπρίλη 1919.

ΑΘ. Α. ΚΟΝΤ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΖΩΗΤΟΥ

Κιᾶς μὴν τὸ λέω! Καθὼς περνοῦν οἱ χρόνοι
Μὲ τρομάζει ἡ μονάξια πὺν μὲ ζώνει

Καὶ τὰ ρημάδια:
Διψῶ, διψῶ γιὰγάτες καὶ γιὰ χάδια!

Μὲ αὐτὰ τὰ χέρια, ἐγὼ τᾶχω γκρεμίσει
Τὰ ὠραῖα, ψηλὰ παλάτια πούχα, χτίσει:
Ψευτιά κι' ἀσκήμια
Θάφτηκαν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ συντρίμια.

Μὰ ἂν ἔλαμπε τὸ φῶς κι' ἡ μέρα ἐντὸς μου,
Διψῶ, διψῶ γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου—

Σὲ κάποιο ὠραῖο
Κόρφο νάγαπηθῶ. Κιᾶς μὴν τὸ λέω!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ Κ.

Μὲ μάτια θουρκομένα καὶ μὲ χεῖλη
τρεπουλιαστιά, μὲ πρόσωπο θλιμμένο,
πὺν μαλακώνει ὥς καὶ τὴν ἀνυχη ὕλη
γύρω σου, ὅπου κι ἂν πέση ἀγαπημένο
τὸ βλέμμα σου, ζωντανεμένη ἀγία,
μάταια ζητᾶς οὐράνια καλωσύνη
ἀπ' τοῦ θεοῦ τὴν ἀδελή σοφία,
πὺν σιτοὺς κακοὺς ἐπίσης χάρες χύνει
καὶ σιτοὺς καλοὺς κ' ἀναζητᾶς πὰ πάψε
μακρὰ τὸν ὑπερεῖλειο θεό σου.
Στὴ θεία ψυχὴ σου πὺν μετέβαλέ μας
ἔλους σὲ ἀθῶο πιστῶν ποίμνιο, κάψε
θυμίαμα καὶ προσκύνα τὸν Ἐαυτό σου,
τὸ δικό μας Ναό, γλυκὲ ἀγγελὲ μας!

Χίος — Φραγκοβούνι

Φεβρ. 1918

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΤΑ ΚΟΧΥΛΙΑ

Αἰώνια, ἀσάλευτα, πειροδεμένα
ψηλὰ σὶν θράχο τους, καί μοῦ γενεύουν
παλιὸ κι' ἀλάλητο καὶ ζωντανεύουν
χρόνια σὶν ἄβυσσο θαδειά ριγμένα.

Κι' ἀπὸ τίς κόχες τῶν ἀπλερα, ξένα!
πάθη ἀναβρύζουνε, πόθοι ἀναδείουν
—πὺν τῶρα θῆριεραν—κ' ἐμᾶς παιδεύουν.
Κοχύλια ἂν ἴχουνε τέτοια καὶ σένα,

μπροστά τους διάβαινε σκυφτός, προσκύνα!
Μεγαλοφάνταστε! μικρὸ Διαδάτη!
Ποῖς ξερεῖ ἂν ἔτυχε κάποιο ἀπὸ κεῖνα

καὶ πρῶτο σου. ἔγεινε σὶν γῇ κρεβάτι;
Κι' ἀγάπης ἀκουσες τὴν πρώτην ἔννοια
μὲς σὶν ἀγκάλῃ του τὴ φιλιτισένια!

Σύρα.

ΛΑΥΡΑΣ